

עוד פתח, (בראשית ו טז) ויצונו אל יוסף
לאמר וגו', (ס) אנא שא נא פשע
אחיד וחסאתם וגו', ויבך יוסף
בדברם אליו. החטא - לו הם
עשו, והוא מכפר על הכל, ומכפר
על חטאם. כיון שהוא מוחל, למי
יש לתבע על חטאם? זהו
והתענותו אנשי החיל. עוות הדין
רב הנה לאותם אנשי החיל. וי
לנו, מי ינחם אותנו?

למה הנה עוות הדין הנה? משום
שחרי אמנו גרשה וברחה, והלכה
לה, ומשום זה עוות הדין נמצא,
שנמצא לבדו אותו שהסטין
עלינו, ולא הנה מי שימחה בידו
ויטען עלינו טענה. על זה נמסרו
בדינה כל תקונוי אמנו.

שאלו נמצאה שם אמנו, לפני
משורת הדין היתה מכניסה
אותנו. על זה היא בוכה, ועל זה
היא מיללת, על בניה שגלו,
ושנהרגו, ושהשמדו בחנם.

ובדיניהם לא נמצאה, ועשה בהם
אותו הנחש את רצונו. ועל זה
כתוב ובפשעיעם שלחה אמכם,
שלא תהיה מזמנת בדיניהם.
איכה ישבה בדרך באותה השעה
שהיא היתה לוקחת טענת בניה,
ובשכילה הנה נקרע הדין.

ובשאותם עשר המרגלות
(השקטים) יצאו מגן העדן להתלבש
בלבושים אחרים, כל הלבושים
נמסרו ביד הנחש, פרט לאחד,
שהוא ראובן, שכתוב (בראשית לו)
ולשב ראובן אל הבור.

ועל שנתן העצה לזרקו לבאר,
הוא נתפס בבאר, ונצל. וזהו רבי
אליעזר הגדול, כשתפשוהו
למינות, ונתנהו בבור, ונצלה
נשמתו של ראובן. ברוך יהו"ה
לעולם ואמן ואמן. ימלוך יהו"ה
לעולם ואמן ואמן.

תו פתח, (בראשית נ טז) ויצונו אל יוסף לאמר וגו'
אנא שא נא פשע אחיד וחסאתם וגו' ויבך
יוסף בדברם אליו. חובא ליה עבדו, והוא
מכפר כולא, ומכפר על חובייהו. כיון דאיהו
מחיל, מאן אית ליה לתבעא על חובייהו. הוה
והתענותו אנשי החיל. עוות הדין סגוי, הוה
לאינוני אנשי החיל, ווי לן, מאן ינחם לן.

אמאי הוה עוות דינא דא. בגין דהא אימנא
אתתרכת וערקת, ואזלת לה, ובגין דא
עוית דינא אשתפח, דאשתפחא בלחוד דהא
ההוא דאשטנא עלנא, ולא הוה מאן דימחי
בידיה, ויטעין עלנא טענתא. על דא אתמסרו
בידהא כל תקונוי דאימנא.

דאלו אימנא אשתפחת תמן. לגו משורת הדין
אעלת לון. על דא היא בכאת, על דא
היא מייללא, על בנהא דאתגלו, ודאתקטלו,
ודאשתציאו על מגן.

ובדיניהו לא אשתפחת, ועביד ההוא נחש
רעותיה בהו. ועל דא פתיב, (ישעיה נ
א) ובפשעיעכם שלחה אמכם. שלחה אמכם,
דלא תהא זמינת בדיניהון. איכה ישבה בדרך
בההוא שעתא, דאיהי הות נסכה טענת בנהא,
ובגניה אתקרע (דף קיג ע"ב) דינא.

וכד אינון עשר מרגלן נפקו מגן עדן,
לאתלבשא בלבושין אחרנין, כלהו
לבושין אתמסרו בידא דנחש, בר חד, דאיהו
ראובן. דכתיב (בראשית לו כט) וישב ראובן אל הבור.
ועל דיהב עיטא למרמי לבירא, איתפס איהו
בבירא, ואשתזיב. ודא איהו רבי אליעזר
הגדול, כד תפשוהו למינות, ויהבוהו בבירא,
ואשתזיבת נשמתיה דראובן. ברוך יי' לעולם
אמן ואמן. ימלוך יי' לעולם ואמן ואמן